

**GENERÁLNA PROKURATÚRA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

IV/1 Spr 390/17/1000

Ústredná evidencia stanovísk
Generálneho prokurátora
Slovenskej republiky
Por. č. 2/2018

STANOVISKO
generálneho prokurátora Slovenskej republiky

zo 17. decembra 2018

k právnenému posúdeniu skutku ako trestného činu pri odcudzení peňaženky obsahujúcej aj platobný prostriedok bezhotovostného platobného styku (platobnú kartu), k použitiu ktorého nedošlo, a to ani v štádiu pokusu

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vydávam v záujme jednotného uplatňovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov na návrh Komisie pre vydávanie záväzných stanovísk

toto stanovisko

záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry a asistentov prokuratúry:

- 1. Pre trestnosť konania páchatel'a za prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona nepostačuje samotné odcudzenie peňaženky alebo iných vecí obvykle slúžiacich na uloženie osobných vecí, finančných prostriedkov, dokladov alebo iných platobných prostriedkov, v ktorých sa nachádza platobná karta.**
- 2. O trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona odcudzením peňaženky alebo iných vecí obvykle slúžiacich na uloženie osobných vecí, finančných prostriedkov, dokladov alebo iných platobných prostriedkov ide len vtedy, ak páchatel' konal v úmysle (dolus directus) alebo nepriamom úmysle (dolus eventualis) použiť v budúcnosti neoprávnene zaobstaranú kartu alebo ju na taký účel prechovávať.**
- 3. Úmysel páchatel'a použiť neoprávnene obstaranú platobnú kartu možno odvodiť spravidla od predchádzajúcej vedomosti páchatel'a o jej existencii v dispozícii poškodeného alebo od preukázania motívu páchatel'a následne ju použiť ako pravú. Bude tomu tak aj vtedy, ak páchatel' platobnú kartu použije ako pravú alebo sa o to pokúsi.**

O d ô v o d n e n i e :

Aplikačný problém týkajúci sa právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu pri odcudzení peňaženky obsahujúcej aj platobnú kartu, s ktorou nebol realizovaný výber, a to ani v štádiu pokusu, bol prvotne prezentovaný prezidentom Policajného zboru na pracovnej porade generálneho prokurátora Slovenskej republiky s krajskými prokurátormi v Bratislave dňa 7. septembra 2017, pričom dňa 5. októbra 2017 na pracovnej porade riaditeľky trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Starej Lesnej bolo prokurátorom trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k nemu prezentované stanovisko prokurátorov oddelenia majetkovej kriminality trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Výsledkom následnej diskusie prítomných námestníkov krajských prokurátorov pre trestný úsek a okresných prokurátorov bolo zistenie nejednotnej aplikačnej praxe v rámci Slovenskej republiky, pričom zásadné odlišnosti boli zistené najmä na niektorých prokuratúrach v územnej pôsobnosti Krajskej prokuratúry v Nitre.

Prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto neoprávnene vyrobí, pozmení, napodobní, falšuje alebo si obstará platobný prostriedok, elektronické peniaze alebo inú platobnú kartu vrátane telefónnej karty alebo predmet spôsobilý plniť takú funkciu na účel použiť ho ako pravý alebo na taký účel ho prechováva, prepravuje, použije alebo poskytne inému.

Objektom trestného činu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty je vlastnícke právo, najmä výkon vlastníckeho práva slúžiaci na využívanie týchto platobných prostriedkov.

Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva alternatívne v neoprávnenej výrobe, pozmeňovaní, napodobňovaní, falšovaní alebo obstaraní si platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty na účel použiť ho ako pravý alebo v neoprávnenom prechovávaní, prepravovaní, použití alebo poskytnutí inému takéhoto platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty na účel použiť ho ako pravý.

Z hľadiska následku ide o trestný čin ohrozovací, ktorý je dokonaný už samotným neoprávneným obstaraním elektronického platobného prostriedku, ktorým je aj platobná karta vydaná príslušnou bankou. Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená. Obstaraním platobného prostriedku, elektronických peňazí, platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť ich funkcie škoda nevzniká, táto vzniká až poruchovým trestným činom, ktorý páchatel spácha s jej použitím.

Obligatórnym znakom subjektívnej stránky každého trestného činu je zavinenie, pričom Trestný zákon vychádza zo zásady dôsledného uplatňovania zodpovednosti za zavinenie.

Zavinenie je vnútorný psychický vzťah páchatel'a k podstatným náležitostiam trestného činu, respektíve vnútorný psychický vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu

záujmu chráneného Trestným zákonom vyvolanému spôsobom uvedeným v Trestnom zákone, pričom sa musí vzťahovať na všetky podstatné skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu (R 17/2003).

Samotné zavinenie je vybudované na vedomostnej a vôľovej zložke. Vedomostná, čiže intelektuálna, rozumová, respektíve predstavová zložka spočíva v páchatel'ovom vnímaní predmetov a javov jeho zmyslovými orgánmi a v jeho predstavách o týchto predmetoch a javoch. Vôľová zložka zahŕňa chcenie alebo uzrozenie, to znamená rozhodnutie konať určitým spôsobom so znalosťou podstaty veci. Ak totiž páchatel' rozhodujúce skutočnosti nechce a nie je s nimi ani uzrozený, nemožno hovoriť o jeho vôli spáchať trestný čin.

Podľa toho, či vedomostná a vôľová zložka sú alebo nie sú dané, respektíve v akej miere existujú, rozlišujeme úmyselné zavinenie (priamy a nepriamy úmysel) a zavinenie z neobanlivosti (vedomá a nevedomá neobanlivosť).

Trestný zákon teda rozlišuje úmysel:

- priamy, ak páchatel' chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom [§ 15 písm. a) Trestného zákona],
- nepriamy, ak páchatel' vedel, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzrozený [§ 15 písm. b) Trestného zákona].

Pri úmyselnom zavinení je zastúpená vedomostná zložka, ako aj vôľová zložka. Základný rozdiel medzi priamym a nepriamym úmyslom je v intenzite (kvantite) vôľovej zložky. Pri priamom úmysle je dôraz kladený na vôľovú zložku za súčasnej existencie vedomostnej zložky. Pri nepriamom úmysle je vôľová zložka zoslabená. Ide najmä o prípady, keď páchatel' chcel spôsobiť určitý následok uvedomujúc si, že popri ňom alebo namiesto neho môže spôsobiť iný trestnoprávne relevantný následok, s ktorým bol uzrozený.

Subjektívna stránka prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona vyžaduje úmyselné zavinenie.

Fakultatívnym znakom subjektívnej stránky je motív alebo cieľ páchatel'a.

Motívom trestného činu je vnútorný podnet, ktorý viedol páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin. Motív (pohnútko) je v niektorých skutkových podstatách výslovne uvedený, čím sa stáva ich obligatívnym znakom, a preto k trestnej zodpovednosti páchatel'a sa potom vyžaduje, aby bol naplnený i tento znak skutkovej podstaty trestného činu.

Takýmto prečinom je aj neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon okrem zavinenia vyžaduje aj tento zákonný znak skutkovej podstaty - účel spáchania činu, respektíve motív spáchania činu „na účel použiť ho ako pravý“.

Podľa § 2 ods. 19 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o platobných službách“) platobným prostriedkom sa rozumie personalizované zariadenie alebo súbor postupov dohodnutý medzi používateľom platobných služieb a poskytovateľom platobných služieb, ktoré sa používajú

na účely predkladania platobného príkazu, najmä platobná karta, internet banking alebo iné platobné aplikácie elektronického bankovníctva.

Podľa § 2 ods. 20 zákona o platobných službách platobnou kartou sa rozumie platobný prostriedok, ktorý umožňuje používateľovi platobných služieb prístup k finančným prostriedkom čerpaným do výšky limitu povoleného poskytovateľom platobných služieb.

Oprávneným držiteľom platobného prostriedku vrátane platobnej karty je každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej bol vydaný na používanie elektronický platobný prostriedok na základe uzatvorenej zmluvy o vydaní a používaní tohto elektronického platobného prostriedku.

Neoprávnené obstaranie platobného prostriedku vrátane platobnej karty je akékoľvek získanie platobného prostriedku bez právneho dôvodu, napríklad krádežou, podvodom alebo zatajením veci pri náleze.

Použitím sa rozumie napríklad výber peňažnej hotovosti z bankomatu, platba platobnou kartou a podobne.

Argumentácia menšinového právneho názoru prezentovaného prokurátormi organizačno-kontrolného oddelenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Krajskej prokuratúry v Nitre spočíva v tom, že z hľadiska subjektívnej stránky páchatel'a nie je potrebné preukazovať priamy úmysel páchatel'a odcudziť platobnú kartu. Podľa tohto názoru konanie smerujúce k odcudzeniu peňaženky alebo inej veci obvykle slúžiacej na uloženie platobných kariet postačuje k záveru, že páchatel' konal v nepriamom úmysle všetkých vecí sa zmocniť. Zmocnením sa cudzej veci, ako aj platobnej karty, ak sa táto v čase skutku nachádzala medzi odcudzenými vecami, vznikla trestnoprávna zodpovednosť za všetky veci, ktoré sa v predmete krádeže nachádzali, a preto bude konanie páchatel'a v takom prípade automaticky právne kvalifikované aj ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa ich názoru je v súčasnej dobe používanie bezhotovostného styku a iných finančných služieb, ku ktorým je potrebné použiť platobnú kartu, natoľko rozšírené, že prevažná väčšina obyvateľov Slovenskej republiky aktívne využíva platobné karty alebo iný predmet spôsobilý plniť funkciu platobného prostriedku. Z tohto dôvodu je podľa nich vysoko pravdepodobné, že v akejkoľvek peňaženke sa okrem finančnej hotovosti nachádza platobná karta, platobný prostriedok alebo iný predmet spôsobilý plniť funkciu platobného prostriedku.

Zároveň argumentujú tým, že už zo samotnej skutkovej podstaty prečinu kvalifikovaného podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona je zrejmé, že z hľadiska následku ide o trestný čin ohrozovací, ktorý je dokonaný samotným neoprávneným obstaraním elektronického platobného prostriedku, teda platobnej karty vydanej príslušnou bankou.

Pri nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného poriadku teda páchatel' priamo nechcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, súčasne však bol uzročený s tým, že takéto porušenie alebo ohrozenie nastane.

Vychádzajúc z uvedeného nepovažujú za potrebné preukazovať, či páchatel' v čase páchania skutku mal vedomosť o prítomnosti platobnej karty v odcudzenej peňaženke. Odcudzením peňaženky páchatel' naplnia zákonné znaky subjektívnej stránky vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, nakoľko vedel, že svojím konaním môže porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom ustanovením § 219 ods. 1 Trestného zákona spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmnený, pretože si bol vedomý, že v peňaženke, ktorú odcudzil, sa môže nachádzať aj platobná karta a túto okrem finančnej hotovosti aj odcudzil. Odcudzením peňaženky, v ktorej sa nachádza platobná karta, platobný prostriedok či iný predmet spôsobilý plniť funkciu platobného prostriedku, a to bez ohľadu na to, či takto získanú platobnú kartu, platobný prostriedok či iný predmet spôsobilý plniť funkciu platobného prostriedku páchatel' následne použil, naplnil zákonné znaky prečinu neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona.

Títo prokurátori považujú právnu kvalifikáciu krádeže peňaženky, v ktorej sa nachádzala platobná karta, ktorá nebola páchatel'om použitá, len ako priestupok podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo len ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 alebo ods. 2 písm. c) Trestného zákona za rozpornú so zákonom a zjednocujúcim stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „trestnoprávne kolégium“) R 14/2008 (sp. zn. Tpj 29/2007 z 20. mája 2008).

Trestnoprávne kolégium zaujalo k posudzovanej otázke stanovisko, že správne mu výkladu zákona zodpovedá právny názor vyslovený druhým senátom Krajského súdu v Trenčíne, ktoré bolo pod sp. zn. Tpj 29/2007 prijaté dňa 20. mája 2008 v nasledujúcom znení:

- I. Trestný čin neoprávneného vyrobienia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (od 1. januára 2006 ide o analogický trestný čin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v aktuálnom znení) je dokonaný samotným neoprávneným obstaraním tohto elektronického platobného prostriedku. Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel' nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená.
- II. Neoprávnené obstaranie platobnej karty je akékoľvek získanie platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť jej funkciu bez právneho dôvodu (napríklad krádežou, podvodom alebo zatajením veci). Ak páchatel' neoprávnené obstaranú platobnú kartu aj použije a spôsobí tým škodu malú alebo sa o to pokúsi, dopúšťa sa v jednočinnom súbehu trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo pokusu trestného činu krádeže podľa § 8 ods. 1, § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo iného majetkového trestného činu, napríklad trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona, respektíve jeho pokusu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Trestného zákona (v znení účinnom do 31. decembra 2005).

Ďalej trestnoprávne kolégium uviedlo, citujem:

„(...) pri trestnom čine neoprávneného vyrobienia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 je predmetom útoku samotná platobná karta a nie peňažné prostriedky

uložené na bankovom účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená. Preto je tento trestný čin dokonaný už tým, že páchatel' má takú kartu neoprávnene vo svojej dispozícii. Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel' nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola karta zriadená. Ani následok tohto trestného činu nespočíva v spôsobení škody na týchto peňažných prostriedkoch, napríklad ich odčerpaním. Nevyžaduje sa ani úmysel páchatela obohatiť seba alebo iného, alebo spôsobiť na cudzom majetku škodu.

Preto neoprávnené obstaranie platobnej karty je akékoľvek získanie platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť jej funkciu bez právneho dôvodu (napr. krádežou, podvodom, alebo zatajením veci).“.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia R 14/2008, na ktorého právne vety sa odvolávajú uvedení prokurátori vo svojom právnom názore, vyplýva **jeho výlučná aplikácia len na objektívnu stránku trestného činu (prečinu) podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona (predtým § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005) a nie na subjektívnu stránku.**

Z obsahu stanoviska trestnoprávneho kolégia jednoznačne vyplýva, že trestnoprávne kolégium riešilo zásadne odlišný právny problém, a to prípustnosť trestnoprávneho postihu len konaní smerujúcich k použitiu nepravých, rôznym spôsobom pozmenených, prípadne sfalšovaných platobných prostriedkov s cieľom použiť ich ako pravé, respektíve prípustnosť trestnoprávneho postihu aj konaní spočívajúcich v neoprávnenom obstaraní a následnom použití pravých platobných elektronických prostriedkov.

Je potrebné opätovne zdôrazniť, že okrem úmyselného zavinenia sa pri tomto trestnom čine obligatórne vyžaduje aj zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu - účel spáchania činu, respektíve motív spáchania činu „na účel použiť ho ako pravý“. Ak je účel, respektíve motív trestného činu výslovne vyjadrený priamo v skutkovej podstate, musí byť dokazovanie vedené vždy aj vo vzťahu k nemu. Pokiaľ sa páchatel' dopustil konania uvedeného v § 219 ods. 1 Trestného zákona bez tohto špecifického úmyslu, nemôže ísť o prečin podľa tohto ustanovenia, a to z dôvodu nedostatku subjektívnej stránky najmä vo vzťahu k motívu spáchania činu, t. j. k motívu použiť kartu ako pravú. Pri tomto prečine teda musí byť v procese dokazovania preukázané naplnenie jeho celej subjektívnej stránky na základe zákonným spôsobom zisteného skutkového stavu.

V procese dokazovania je nevyhnutné preto vždy dôsledne zisťovať skutočnosť, či páchatel' mal v momente neoprávneného zmocnenia sa peňaženky alebo inej veci obvykle slúžiacej aj na uloženie platobných prostriedkov bezhotovostného platobného styku, v ktorej sa nachádzala platobná karta, vedomosť o skutočnosti, že sa v nej táto platobná karta nachádza. Takáto vedomosť môže pritom byť výsledkom jednotlivkej poznávacej činnosti, ako aj dlhodobejšie sa formujúcej overenej skúsenosti. Relevantnú vedomosť mohol páchatel' získať napríklad predchádzajúcim sledovaním poškodenej osoby, ktorá s platobnou kartou manipulovala, prípadne pohľadom do roztvorenej peňaženky, a to či už pred alebo po jej odcudzení, prípadne z osobného kontaktu s poškodeným, spoznajúc jeho osobné a majetkové pomery, návyky a bežné štandardy jeho správania, vrátane finančnej gramotnosti a podobne. Platobná karta sa v mnohých prípadoch dostane do dispozície páchatela náhodne, spravidla ako skrytý obsah peňaženky alebo iných vecí, ktorých sa však páchatel' spravidla zmocňuje s úmyslom odcudziť najmä peniaze v hotovostnej forme. Často je tomu tak, že páchatel' platobnú kartu získanú takýmto náhodným spôsobom nejakú dobu prechováva, pričom však nemá v úmysle ju niekedy v budúcnosti použiť a neskôr ju zahodí, prípadne ju ľahostajne bez

akéhokolvek záujmu o jej ďalší osud odloží. Len významne menšia časť takto získaných cudzích platobných kariet je obstaraná a prechovávaná so zámerom jej skutočného budúceho zisťného použitia. Zároveň je potrebné v každej trestnej veci skúmať aj intelektuálnu stránku páchatel'a, jeho mentálne a sociálne zdatnosti a tieto po dôslednom vyhodnotení začleniť do jej celkového kontextu.

Bez zistenia a preukázania ďalších okolností smerujúcich k úmyslu páchatel'a nie je možné samotné odcudzenie peňaženky alebo inej veci obvykle slúžiacej na uloženie platobných kariet, v ktorej sa nachádza platobná karta, posúdiť ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 Trestného zákona.

Vzhľadom na to, že v prípade trestného činu (prečinu) podľa § 219 Trestného zákona ide o úmyselný trestný čin (prečin), bez preukázania vedomostnej zložky páchatel'a vo vzťahu k platobnej karte nachádzajúcej sa v odcudzenej peňaženke, respektíve v inej obdobnej veci nie je možné konanie páchatel'a kvalifikovať pri splnení ostatných zákonných podmienok trestnosti inak ako len trestný čin (prečin) krádeže podľa § 212 Trestného zákona. K naplneniu subjektívnej stránky trestného činu nestačí, že páchatel' len úmyselne konal (teda, že konal tak, ako konať chcel), ale je potrebné, aby úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený Trestným zákonom spôsobom v tomto zákone uvedenom.

Zároveň je potrebné konštatovať, že každá jednotlivá trestná vec má výsostne individuálny charakter, a preto je nevyhnuté vždy dôsledne vyhodnotiť všetky konkrétne okolnosti a osobitosti skutku významné na určenie jeho právnej kvalifikácie.

Záverom je taktiež potrebné uviesť, že za celým hmotnoprávnym aplikačným problémom bol zjavne na začiatku problém vecnej príslušnosti orgánov polície na vyšetrovanie toho ktorého trestného činu s tým, že pokiaľ by skutok nevykazoval zákonné znaky prečinu podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, ale iba zákonné znaky prečinu podľa § 212 ods. 1, eventuálne § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, je na vykonanie úkonov skráteného vyšetrovania príslušný policajť uvedený v § 10 ods. 8 písm. c) až g) Trestného poriadku.

Problémom sa však javí skutočnosť, keď skutkové zistenia bez realizácie výsluchu páchatel'a nebudú krátko po spáchaní skutku alebo z trestného oznámenia poškodeného zrejme, pričom súčasne nebudú naplnené zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, eventuálne § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, a preto dôjde „iba“ k objasňovaniu priestupku, v ktorého priebehu nebudú všetky relevantné okolnosti riadne preverené. Pokiaľ teda dôjde napríklad súčasne s krádežou peňaženky aj ku krádeži platobnej karty uschovanej v peňaženke, je potrebné postupovať dôsledne podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku už v štádiu pred začatím trestného stíhania.

V tejto súvislosti opätovne vyvstáva otázka vecnej príslušnosti policajta, nakoľko bude zrejme, že nepôjde o prečin podľa § 212 ods. 1, eventuálne § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, avšak súčasne nebude možné už v tomto štádiu trestného konania vyvrátiť podozrenie zo spáchania prečinu podľa § 219 Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedeného je možné prijať zjednocujúci záver, že v takom prípade nebude namieste určovať vecnú príslušnosť policajta uvedeného v § 10 ods. 8 písm. c) až g) Trestného poriadku, ale policajta uvedeného v § 10 ods. 8 písm. a) a b)

Trestného poriadku, a to samozrejme, pri zachovaní individuálneho prístupu v každej jednotlivjej trestnej veci.

Rovnako tomu tak bude aj v prípade, ak konanie podozrivého bude síce od začiatku možné právne posúdiť ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, eventuálne § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, napríklad peňaženky, obsahom ktorej bola platobná karta, avšak, v prípade, ak karta ešte nebola použitá, dokazovanie bude nevyhnutné zamerať za účelom zistenia, či neprichádza do úvahy aj aplikácia § 219 Trestného poriadku.

Toto stanovisko nadobúda záväznosť **1. januára 2019**. Stanovisko je záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakaťov prokuratúry a asistentov prokurátorov, ktorí budú podľa neho postupovať dovtedy, kým nebude prijatý iný právny názor alebo kým nedôjde k legislatívnej zmene, ktorá bude mať vplyv na obsah tohto stanoviska.

podpis

JUDr. Jaromír Č i ž n á r
generálny prokurátor Slovenskej republiky